

فوت شده بود. با چند نفر از پدران و مادرانی روبه‌رو شدیم که عزیزانشان در حادثه‌های مدرسه‌ای یا به‌دلیل عارضه‌های پزشکی فوت شده بودند. چه داغ سنگینی در بیانات این بزرگواران احساس می‌شد!

والدینی که فرزندشان در مدرسه یا در دوران مدرسه فوت کرده بودند، از روزهای درس و کلاس با حسرت زیاد یاد می‌کردند و صحبت از مدرسه برایشان بسیار سخت و تألم‌برانگیز بود. با پدری که فرزندش فوت شده بود صحبت کردم تا شاید برایمان یادداشتی بنویسد - البته

او در نهایت حاضر نشد چیزی بنویسد - اما در آخر کلامان، جمله‌ای عجیب گفت که برایم خیلی اهمیت دارد و چندان هم به یادداشت سردبیری ربط ندارد، ولی آن را به همکاران محترم تقدیم می‌کنم. او گفت: «آقای حداد، دعا کن بعد از پدرت فوت کنی و قبل از فرزندت بمیری. داغ فرزند کمرشکن است!»

◀◀◀◀ پرونده مرگ با کم‌وکاستی‌هایی تقدیم شما می‌شود. از هم‌اکنون معترفیم که به‌دلیل مضیقه‌های متعدد نتوانستیم به‌طور مفصل و لازم به همه ابعاد این مسئله پردازیم.

رشد مدرسه فردا | دوره بیست و یکم | شماره ۳ | آذر ۱۴۰۳ | ۳